

From: 5.1.2.e <5.1.2.e@gmail.com>
Date: Tuesday, May 19, 2026, 7:47 AM
To: postbus@eerstekamer.nl
Subject: De illusie van zelfregelende kwaliteit: Waarom onafhankelijke accreditatie de Wkb norm moet worden

---

Attachments:

De illusie van zelfregulerende kwaliteit_ (1).pdf

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e@gmail.com. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Aan: De Eerste Kamer der Staten-Generaal
T.a.v.: alle leden

Betreft: De illusie van zelfregelende kwaliteit: Waarom onafhankelijke accreditatie de Wkb norm moet worden

Weert, 19 mei 2026

Geachte leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal,

In het kader van de aanstaande evaluatie van de Wkb, die momenteel door Arcadis in opdracht van het ministerie van VRO wordt voorbereid en naar verwachting binnenkort aan de Eerste- en Tweede Kamer zal worden toegezonden, doe ik u bij deze mijn onderbouwd essay toekomen.

Vertrouwende u hiermede voldoende te hebben geïnformeerd,
In afwachting van uw reactie,

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

30 jaar Adviseur voor gemeentelijke afdelingen VTH

5.1.2.e 5.1.2.e

5.1.2.e

De illusie van zelfregulerende kwaliteit: Waarom onafhankelijke accreditatie de Wkb norm moet worden

In een complexe samenleving leunen burgers en bedrijven op systemen van kwaliteitsborging. Of het nu gaat om de veiligheid van voedsel, de betrouwbaarheid van medische laboratoria, of de structurele integriteit van bouwconstructies: we moeten erop kunnen vertrouwen dat de getoetste normen ook daadwerkelijk worden gehaald. Binnen de huidige markt zien we echter een zorgwekkende trend: een wildgroei aan private keurmerken, interne audits en zelfverkleerde certificaten. Dit is de reële invulling van het alom bekende spreekwoord: **de slager die zijn eigen vlees keurt**. Om de objectiviteit, veiligheid en het publieke vertrouwen te waarborgen, is er een radicale stap nodig. Alle instrumenten voor kwaliteitsborging moeten dwingend worden geaccrediteerd door een onafhankelijke autoriteit, zoals de Raad voor Accreditatie (RvA), en het fenomeen van zelfkeuring moet definitief worden verbannen.

Het fundamentele falen van zelfkeuring

Het belangrijkste argument tegen zelfkeuring is het inherente belangenconflict. Wanneer een organisatie verantwoordelijk is voor zowel de uitvoering van een proces als de controle daarop, ontstaat er een perverse prikkel. Commerciële belangen, tijdsdruk en budgettaire restricties wegen in de praktijk immers vrijwel altijd zwaarder dan de strikte naleving van kwaliteitsrichtlijnen.

Wanneer een bedrijf zijn eigen instrumenten valideert, is er geen sprake van objectieve toetsing, maar van zelfbevestiging. Dit leidt onherroepelijk tot blinde vlekken en het bewust of onbewust toedekken van non-conformiteiten. De geschiedenis heeft herhaaldelijk aangetoond dat wanneer de markt zichzelf controleert, dit vroeg of laat uitmondt in schandalen waarin de veiligheid van de consument of het milieu het onderspit delft.

Zelfkeuring is daarom geen vorm van kwaliteitsborging; het is een vorm van risico-optimalisatie ten bate van de organisatie zelf.

De Raad voor Accreditatie als anker van objectiviteit

Tegenover deze subjectieve willekeur staat het instituut van accreditatie. De Raad voor Accreditatie (RvA) fungeert in Nederland als de onafhankelijke, nationale accreditatie-instantie die toeziet op de deskundigheid, onpartijdigheid en onafhankelijkheid van conformiteitsbeoordelende organisaties. Wanneer een instrument of keuringsinstantie door de RvA is geaccrediteerd, betekent dit dat de methodiek aan internationale (ISO-)normen voldoet en dat de toetsing blind is voor commerciële belangen.

Het verplichten van RvA-accreditatie voor alle instrumenten van kwaliteitsborging tilt het gehele niveau van de markt omhoog. Het introduceert een universele standaard. Hiermee wordt voorkomen dat bedrijven kunnen winkelen in een schimmig landschap van tweederangs keurmerken die tegen betaling certificaten verstrekken. Accreditatie scheidt het kaf van het koren: het dwingt organisaties tot transparantie en zorgt ervoor dat meetresultaten en inspectierapporten rechtsgeldig, reproduceerbaar en bovenal betrouwbaar zijn.

Herstel van maatschappelijk en economisch vertrouwen

Naast het directe effect op veiligheid en kwaliteit, vervult onafhankelijke accreditatie een cruciale sociaaleconomische rol: het herstellen en behouden van vertrouwen. In een

economie waar consumenten en ketenpartners niet meer kunnen verifiëren of een claim ("veilig", "duurzaam", "conform de wet") op waarheid berust, stort het fundament van handel in elkaar.

Wanneer de overheid wettelijk verankert dat alleen geaccrediteerde instrumenten legitiem zijn, wordt het speelveld voor iedereen gelijkgetrokken (een *level playing field*). Bedrijven die investeren in échte kwaliteit worden niet langer weggeconcentreerd door malafide spelers die met een goedkoop, zelf gefabriceerd certificaat goede sier maken. Vertrouwen mag niet gebaseerd zijn op blauwe ogen of marketingpraatjes; het moet rusten op de harde, onafhankelijke garanties van een geaccrediteerd proces.

Conclusie

De vrijblijvendheid in de kwaliteitsborging heeft zijn langste tijd gehad. Het toestaan van systemen waarin de slager zijn eigen vlees keurt, is een tikkende tijdbom voor de volksgezondheid, veiligheid en economische integriteit. Het argument dat zelfregulerende controle efficiënter of goedkoper zou zijn, weegt op geen enkele wijze op tegen de maatschappelijke schade van falende controles.

Om de integriteit van onze kwaliteitsnormen te beschermen, moeten we kiezen voor een onwrikbare standaard. Door alle instrumenten voor kwaliteitsborging exclusief te onderwerpen aan de strenge, onafhankelijke toetsing van de Raad voor Accreditatie, bannen we de slaggers die hun eigen vlees keuren definitief uit. Alleen op die manier transformeren we kwaliteitsborging van een papieren tijger naar een onbetwistbaar schild voor de samenleving.

Doordat de TloKB kwaliteitsborging op basis van foto-validatie met foto's van de aannemer zelf heeft goedgekeurd en toegelaten, is een ongelijk speelveld ontstaan tussen kwaliteitsborgers en worden kwaliteitsborgers die werken met het geaccrediteerde TIS-instrument voor kwaliteitsborging uit de markt gedrukt.

5.1.2.e

30 jaar adviseur voor gemeentelijke afdelingen VTH